
Tady tekla první krev. Svědectví o tom, jak začal komunistický režim u nás svou vládu

---

Slunečné počasí a rozmarný větřík, který povíval malostranskou Nerudovou ulicí, byly v divném kontrastu k tragickým událostem, jejichž průběh a následky přetrvávající celá desetiletí, připomíná pamětní deska na stěně schodiště směrem k Pražskému hradu. „Tady tekla první krev obětí komunistického režimu,“ zahájil svůj proslov dr. Zdeněk Boháč, předseda Pražského akademického klubu 48. Pietní shromáždění několika desítek lidí vzdalo úctu studentům, kteří 25. února 1948 svým pochodem protestovali proti komunistickému puči v Československu a jejichž úmyslem bylo podpořit prezidenta Edvarda Beneše v jeho osamoceném úsilí o obranu demokratického charakteru republiky. Tyto události dělí od dnešních dní 62 let.

Kromě členů Pražského akademického klubu 48, který pietní shromáždění organizoval, Konfederace politických vězňů ČR, přímých pamětníků událostí 25. února 1948, zástupců studentů a představitelů vysokých škol vzpomínku na pochod ve 48. roce podpořili svou účastí také členové Senátu Parlamentu České republiky.

Květiny k uctění památky svých bývalých studentů k pamětní desce položili prof. Ing. Václav Havlíček, CSc., rektor ČVUT, prorektor Univerzity Karlovy pro vnější vztahy doc. PhDr. Michal Šobr, CSc., proděkan pro vědu, výzkum a informatiku doc. Ing. Jakub Fischer, Ph.D. z Vysoké školy ekonomické a místopředseda Studentské komory Rady vysokých škol Bc. Radovan Igljar. Čestné zástavy rozvinuli představitelé České obce sokolské a Junáka, svazu skautů a skautek ČR.

Přítomné přivítal předseda Senátu Parlamentu České republiky Přemysl Sobotka: „Tato ulice je pro zahraniční turisty jedním ze symbolů starobylé Prahy. Pro nás, kteří jsme se dnes sešli, je však symbolem protidemokratického převratu z února 1948, který komunisté ve svém nestydatém populizmu dodnes nazývají vítězstvím pracujícího lidu...“

"Demokraticky orientovaní studenti, kteří touto ulicí chtěli projít na Pražský hrad, aby morálně podpořili prezidenta Beneše, se zde stali cílem brutálního zásahu tehdejšího Sboru národní bezpečnosti řízené komunistickým ministrem vnitra. Poté již začalo vyhazování tisíců studentů vysokých škol na všech fakultách v celé zemi, za nimi se v rychlém sledu střídaly vlny perzekucí, které postihly postupně důstojníky, rolníky, živnostníky, církevní řády a tisíce dalších čestných lidí, kteří byli z nějakého často zcela absurdního důvodu nepohodlní komunistické diktatuře. Poučení z této historie by mělo být dnes zcela jasné každému jen trochu přemýšlejícímu člověku, ale bohužel tomu tak není. Veřejná vystoupení některých jedinců, kteří se jinak běžně distancují od komunistů, se vyznačuje často stejnou nekulturností, demagogií a prolhaností jako parlamentní projevy Klementa Gottwalda a jeho souvěrců ve 30. letech. Nutno s hořkostí říci, že situace v naší zemi se za uplynulé roky ještě zhoršila. Komunisté k ostudě naší země zůstali parlamentním jazýčkem na vahách, čehož využívají nejen oni, ale i jejich bývalí poskoci z dob Národní fronty toužící po moci ať to stojí, co to stojí. A právě kvůli naší nejmladší generaci a památce obětí komunizmu nesmíme dovolit, aby v této zemi opět zvítězila politika lži, přetvářky a státního násilí."

Ani 62 let nedokázalo zmenšit smutek a dojetí přímého účastníka tohoto pochodu Zdeňka Boháče, předsedy Pražského akademického klubu 48

„První krev tekla tady, výstřely, tak zvaně náhodné, trvale zmrzačily našeho kamaráda, studenti utrpěli zranění a modřiny od pažeb zfanatizované policie a nahoře nad schody policie sundala opasky a ty kovové přezky si asi dovedete představit, co způsobily a co se dělo pak. Takže tak zahájil komunistický režim svou éru.“

Místopředseda Konfederace politických vězňů ČR Ing. František Šedivý se ve svém projevu obrátil především ke generaci 48: „Přál bych si, abyste měli tolik energie a mohli tak či onak zasahovat do veřejného života, abyste toho využívali a ukazovali naší mladé generaci to, co bylo dobré v našich dějinách a bylo toho hodně. Abyste svým příkladem ukazovali správnou cestu těm, kteří jsou dětmi či vnuky studentů, kteří před 62 lety zaplnili tuto ulici.“

Radovan Igliar: „Naše svoboda není samozřejmá.“

Úlohu studentského hnutí, které bylo vždy hnacím motorem protestů proti útlaku a bezpráví a boje za svobodu a demokracii, a odvalu studentů postavit se veřejně státní moci i s rizikem vyloučení ze škol a následné perzekuce zdůraznil místopředseda Studentské komory Rady vysokých škol Radovan Igliar: „I když se v současnosti u nás s podobným bezprávím nesetkáváme, jinde ve světě tyto svobody projevu stále ještě nejsou samozřejmostí a nesou sebou značná rizika. Je tomu přibližně půl roku, kdy v Iránu byli protestující studenti zatčeni a nyní čekají na rozsudky smrti. Ale ani naše svoboda není samozřejmá. V současné době probíhá diskuse o reformě vysokého školství, kdy můžeme sledovat snahy o omezení práv studentů v akademické samosprávě, které považujeme za nebezpečné a krátkozraké. Studentský aktivizmus byl vždy jedním z pilířů pluralitního uspořádání společnosti a pojistkou proti uchvácení moci ve jménu jediného politického programu. Dnes už za projevy nesouhlasu nejsme vystaveni útlaku, ale hrozí nebezpečí jiné. Může se stát, že většina společnosti bude lhostejná a přestane naslouchat názorům ostatních. Proto je nevyhnutné zdůrazňovat důležitost studentského a občanského aktivizmu mimo jiné u příležitostí, jako je ta dnešní.“

